

zachycuje institucionální rámec, ve druhé se seznámíme s aktéry lobbování a třetí část nabízí pohled na jednotlivé sektorální politiky ve formě případových studií.

Sborník se zabírá především dynamickou složkou lobbování v komplexním systému EU, tedy změnám vztahů mezi institucemi v rámci rozhodovacích procesů (např. růst významu Evropského parlamentu), reakcí institucí na zvýšený zájem o jejich ovlivňování, reakci zájmových skupin na nové možnosti lobbování a výše zmíněné změny v institucionálním rámci EU.

Jako červená nit se textem táhne úvaha nad postavením zájmových skupin v demokratickém systému. Lobbying přináší do systému tvorby politiky důležité informace o postojích aktérů, kterých se budou politická rozhodnutí bezprostředně týkat. Jednání s těmito aktéry již v průběhu vzniku politik tak nejen zajišťuje kvalitu rozhodování, ale i jeho legitimitu a urychluje a zjednodušuje tak proces implementace politiky. Systém EU se v tomto ohledu dá vnímat jako „podinformovaný“. Evropská komise jako hlavní tvůrce legislativních návrhů i tzv. měkkých opatření disponuje v porovnání s národními státy podstatně menšími kapacitami k získávání informací, a transnacionální prostor, ve kterém se pohybuje, je také nesmírně komplexnější. Pro Evropskou komisi ale i další instituce jsou tak zájmové skupiny jedinečným zdrojem expertních informací a také legitimacy. Instituce EU jsou tak často k zájmovým skupinám výrazně vstřícnější a otevřenější než národní administrativy.

Schopnost lobbovat v komplexním systému EU však zůstává omezena zejména pro menší národní aktéry bez kapacit pro sledování evropských legislativních procedur. Lobbyování v EU tak dosud zůstává zejména v rukou bruselských lobby, ze kterých se staly tzv. „obvyklí podezřelí“, automaticky zvaní k setkáním se zástupci institucí. Problémů tohoto typu se v oblasti lobbyingu v EU vyskytuje celá řada a recenzovaná publikace přináší jejich strukturovanou analýzu.

Právě díky svým nesporným akademickým kvalitám je kniha vhodná zejména pro výzkumníky zabývající se vytvářením politiky v EU, či experty se zájmem o vybrané oblasti evropských politik. Jednotlivé kapitoly byly zpracovány na základě rozsáhlé literatury, a mohou tak sloužit jako vhodný zdroj pro zájemce o další výzkum v této oblasti. Problematika lobbování a jeho regulace je v současné době vysoce aktuální i v českém kontextu, nicméně počet publikací k tomuto tématu v češtině zatím za tímto zájmem zaostává; překlad této publikace by pomohl rozšířit řadu kvalitních publikací o lobbyingu i pro české publikum.

Anna Kárníková

Matthias Rogg, *Armee des Volkes? Militär und Gesellschaft in der DDR*. Berlin: Ch. Links Verlag, 2008, 687 s. ISBN 978-3-86153-478-5

V ediční řadě *Vojenské dějiny NDR*, kterou vydává Vojenskohistorický výzkumný ústav v Postupimi (MGFA), vyšla roku 2008 habilitační práce podplukovníka Bundeswehru a historika Matthiase Rogga (Univerzita Postupim). Navazuje v některých ohledech na podněty

sborníku ze stejnojmenné ediční řady a dílčí studie z pera autora a je vyvrcholením víceletého výzkumu na toto téma.¹

V deseti kapitolách objemné knihy hledal autor odpověď na otázku, zda Národní lidová armáda Německé demokratické republiky (NVA) byla skutečně „armádou lidu“, jak se snažila sama sebe prezentovat (s. 68). Jaké všechny metody využívala NVA, respektive SED k získávání obyvatelstva pro zájem na obraně země, službě v armádě a dobrovolné angažovanosti v paramilitárních organizacích? Jak velký byl rozpor mezi ideálními obrazy vojenského života a „jednotou budování a obrany“ přinášenyými hojně oficiálními médii na jedné straně a každodenní žitou realitou na straně druhé? Do jak velké míry akceptovala východoněmecká společnost „svou“ armádu? K zodpovězení těchto otázek, některé z nichž si ve své době kladli západní sociologové vojenství,² využíval autor převážně metod sociálních dějin. V kapitole „*Armáda lidu*“ – obraz sebe sama, obrazy přátel a nepřátel (s. 41–68) jsou rozebrány ideologické základy socialistické armády (osobnost socialistického vojáka, „přátelství ve zbraní“, výchova k nenávisti apod.) a je tu dekonstruován pojem „lidová armáda“. V kapitole *Struktury branně-politické mobilizace* (s. 69–208) postihuje autor postupy, které NDR využívala pro propagaci armády a brannosti na veřejnosti (branná výchova od mateřské školy po univerzitu, branné sporty a spartakiády, vojensko-politické *public relations*; přes vyčerpávající výčet mohl autor nicméně věnovat více pozornosti armádním klubům vrcholového sportu *Vorwärts*).³ Čtvrtá kapitola pojednává o získávání vojenského personálu (motivace ke službě, náborů důstojníků, odvody branců). Následně se autor zabývá podmínkami života uvnitř kasáren (v dobovém žargonu *Im Objekt*) a životem v posádkových městech (*Im Hinterland*), nasazováním vojáků v pro výpomoc v hospodářství (*Acker- und Fabrikensoldaten*), životem záložníků a bývalých důstojníků a nakonec se autor zamýšlí nad proměnami vztahů obyvatelstva k armádě v časovém průřezu (1961–1989).

Největší předností této knihy je její promyšlená struktura, která zdařile zahrnuje bezmála všechny důležité aspekty vztahu občanů NDR k NVA a na bohatém empirickém základě podává plastický a přesvědčivý vějíř argumentů pro zodpovězení výzkumných otázek. S ohledem na dostupnost pramenů se autorovi daří uvádět na pravou míru nejen dobovou propagandu, ale i automatizovaná služební hlášení nebo bezkonfliktnost služebních předpisů (pro tento účel autor často čerpá z archivů Státní bezpečnosti). Rozpor mezi mediální a žitou realitou, mezi ideálním světem podle představ SED a každodenní skutečností řadového občana NDR byl s ohledem na relativně tuhou cenzuru a postihy odlišného myšlení značný a jeho prozkoumání patří k předním úkolům historiografických bádání o dějinách tohoto státu. To se autorovi daří velmi dobře například v oddílu o „hnutí EK“ (v českém prostředí něco jako „mazácká vojna“, s. 328–341). Rovněž kapitoly o životě v kasárnách a v posádkových městech, které Rogg rekonstruuje na příkladu průmyslových okresů *Bitterfeld* a *Wolfen*, podávají přesvědčivý obraz o štrapácích života v armádě a s armádou. Propagandistické představy o radostných vojácích a šťastném civilním obyvatelstvu nechává

¹ Hans Ehlert, Matthias Rogg, eds., *Militär, Staat und Gesellschaft in der DDR. Forschungsfelder, Ergebnisse, Perspektiven* (Berlin: Ch. Links, 2004).

² Např. Ellen Jones, *Red Army and society: a sociology of the Soviet military* (Boston: Allen & Unwin, 1985).

³ Např. Hans Leske, *Vorwärts – Armeefußball im DDR-Sozialismus* (Göttingen: Wekrstatt, 2009).

autor rozplynout na stovkách empirických příkladů. Na jedné straně stály problémy důstojnických rodin s ubytováním, kulturním vyžitím, udělováním dovolené, hledáním práce pro manželku a mateřské školy pro dítě, na straně druhé pak bylo znechucení místních obyvatel nad rámusem, špínou a nepořádkem, kterými se armáda podepisovala na svém okolí. Vojáci základní služby často procházeli martyriem mazáckých výstřelků a velitelské lhostejnosti, záložníky vytrhovala z civilního života necitlivě povinná cvičení atp.

Autor se přitom přidržuje vysoké míry zobecnění, kterou mu umožňují výsledky dobových sociologických průzkumů veřejného mínění. V obsírné diskusi tohoto typu pramene (s. 21–26) sice přiznává, že jejich postupy nelze stavit naroveň soudobým metodám zjišťování veřejného mínění v demokratických státech, nicméně „znamenají tyto vojensko-sociologické průzkumy jedinečnou skupinu pramenů k vojenským dějinám NDR“ (s. 25) – a autor s nimi v textu často pracuje. Koneckonců přes veškeré rozpory vážíci se k vzniku tohoto druhu pramene, lepší než tyto neexistují, takže nezbyvá než je po důkladné kritice využít pro zkoumání makroúrovně vztahů společnosti k armádě. Škoda je, že stejně jako jeho kolegům,⁴ se ani Roggovi nepodařilo získat větší počet pamětníků pro vytěžení metodou orální historie (s. 531), čímž by býval mohl rozšířit pramennou základnu o osobní úhel pohledu na minulost a získat, potvrdit nebo vyloučit některé poznatky. Po téměř šesti stech stranách výkladu dospívá autor k závěru, že na otázku, zda NVA byla „armádou lidu“, lze odpovědět „velkým ne“ a „malým ano“ (s. 581). Chápejme to tak, že NVA z menší části byla armádou respektující zájmy občanů a z větší části nikoliv: „Společnost NDR nebyla v zásadě proti armádě, ale byla proti této armádě“ (s. 588).

Matthias Rogg ve své práci zachytil obrovskou množinu charakteristických znaků pro každý ze zkoumaných problémových okruhů, a pro tento cíl zvolil s ohledem na rozsah knihy správné měřítko. Během výkladu se nevzdaloval ze svého pozorovatelského stanovíště, které mu umožňovalo vidět dostatečné detaily, ale neupit se v nich a formulovat obecněji platné závěry. Přesto má zvolený přístup za výsledek, že se autorova práce podobá hrubým tahům štětce, které jsou sice správně tam, kde mají být a mají všechny potřebné kvality, aby dohromady složily zdařilý obraz, ovšem rezignují na detaily. Potíž je v tom, že při této metodě dochází ke ztrátám přesnosti a úroveň poznání se pohybuje v řádu pravděpodobnosti.

Úskalí této metody si můžeme ukázat například na oddílu III.6.e. *Armádní filmové studio NVA* (s. 117–121). Autor naznačuje, že 1500 filmů, které studio natočilo během své téměř třicetileté existence, představuje na jeho poměry velké množství, ale nijak to nedokládá ani toto číslo, které v sobě může ukrývat jak produkčně náročné středometrážní barevné filmy, tak krátký stíhový film za pár marek, nerozebírá. Dále tvrdí, že „založením Armádního filmového studia dne 31. prosince 1960 vstoupila NDR v rámci Varšavského paktu na neznámou půdu“ (s. 118). Studio jednak vzniklo už v srpnu 1960, a dále autor nijak nedokládá, proč mělo v rámci Varšavského paktu, kde vojenská filmová studia prokazatelně existovala již v Československu (*Československý armádní film*) a Polsku (*Wytwórnia filmowa Czołówka*),

⁴ O neúspěšných pokusech navázat kontakty s pamětníky referuje v úvodu své knihy Clemens Heitmann, *Schützen und Helfen? Luftschutz und Zivilverteidigung in der DDR 1955 bis 1989/90* (Berlin: Links, 2006), 18–26.

jít o „neznámou půdu“. Dále několika informacemi o distributorech odbývá otázku šíření těchto filmů a zcela pod stůl nechává spadnout otázky z nejdůležitějších: Kdo tvořil publikum těchto filmů? Byly vysílány každý týden v hlavním čase v televizi nebo se promítaly jen v rámci výcviku nebo výuky? Kolik civilistů mělo možnost tyto filmy vidět? Patřili jejich autoři mezi známé osobnosti kulturního života NDR nebo zůstávali publiku neznámí? A byli tvůrčí pracovníci studia skutečně tak ideově pevní a vůči režimu konformní, když někteří ve svém volném čase natáčeli v amatérském filmovém kroužku za použití výrobních prostředků Armádního filmového studia pornografické filmy?⁵ Tyto otázky bohužel Rogg nereflektuje ani ve svých předchozích, rozsáhlejších studiích o tomto studiu.⁶ Podobně by šly rozebrat i některé další části textu, které na základě použité metody podávají zjednodušený obraz.

S ohledem na výše vyřčené se druhá poznámka týká práce s časem: autor na základě struktury archivních materiálů klade větší důraz na 70. a ještě větší na 80. léta, zatímco 60. léta vycházejí poněkud zkrátka, protože se sociologické průzkumy k branným otázkám neprováděly (např. v páté kapitole „Systémový a životní svět v kasárnách NVA“, s. 403–448, pochází více než tři čtvrtiny citovaných archiválií ze 70. a 80. let). V průběhu knihy sleduje autor tematickou linii výkladu, což může přispět k představě o NVA v období 1962–1989 jako o monolitu (období dobrovolnické NVA z let 1956–1961 vytýká autor před závorku). Je jisté, že se po 13. srpnu 1961 režim stabilizoval (stejně tak armáda zavedením branné povinnosti na začátku roku 1962) a vykazoval méně výkyvů než sousední Polsko nebo Československo, ale zjednodušování situace na třicetiletou stojatou vodu by bylo přílišné. Autor se snaží tento nedostatek vyvážit především v deváté kapitole („Armáda a společnost v časovém průřezu“, s. 529–580), která si všímá vývoje vztahů východoněmeckých občanů k NVA od 60. do 80. let, ale i zde ho pramenná základna nutí věnovat nadproporcionální pozornost 70. a 80. letům. Obě zkresení, jedno dané zvoleným „měřítkem“, druhé způsobem výkladu, jistě nediskvalifikují dosažené výsledky – pouze je nutné mít tato omezení na paměti při přebírání výsledků Roggova výzkumu.

Příčinu rizik jinak vynikající Roggovy práce je nutné hledat ve stále nedostatečně rozvinuté sekundární literatuře, ze které by se mohlo vycházet při práci na středně velké syntéze. Tato bílá místa vedou při snaze o větší odstup ke generalizacím, které do budoucna nebudou udržitelné. Zatím jsou ale tím nejlepším, co existuje, i když víme, že jde v určitých, a nám zatím ne zcela identifikovatelných místech, o meziprodukt. I tak může být kniha *Armáda lidu* považována za vzor historického bádání o vztahu (socialistické) armády a společnosti.

Václav Šmidrkal

⁵ „Honeckers Sex-Armee“, *Bild*, <http://www.bild.de/BILD/berlin/aktuell/2008/03/27/honeckers/sex-armee.html> (navštíveno 9. 11. 2009).

⁶ Matthias Rogg, „Filme für die Armee – Filme über die Armee“. Die Produktionen der Armeefilmstudios der NVA zwischen ideologischer Erziehung und Militärpolitischer Öffentlichkeitsarbeit. In *Das war die DDR, DDR-Forschung im Fadenkreuz von Herrschaft, Außenbeziehungen, Kultur und Suverenität*, ed. Heiner von Timmermann (Münster, LIT Verlag 2004), 148–166; Matthias Rogg, „Filme von der Fahne“. Das Armeefilmstudio der Nationalen Volksarmee der DDR. In *Krieg und Militär im Film des 20. Jahrhunderts*, eds. Bernard Chiari, Matthias Rogg, Wolfgang Schmidt (München: Oldenbourg, 2003), 611–634.